

Спасибі, Господи, за день, який минає

Оксана Радушинська

Спасибі, Господи, за день, який минає —
Пливе у вечір човником легким —
За те, що є, за те, чого немає,
За те, що сталося й треба жити з тим.

Туман поліг на вишеньок завію,
Щось зряче визирає із душі...
Пробач, що я молитися не вмію,
А вмію оживляти лиш вірші.

Така туга й заплутана днів пряжа.
І як у ній розчуть ті голоси,
Що відповідь впізна в них доля наша?
...Й порадить хтось: "А ти — проси, проси..."

За білий світ, за стежку біля дому,
І за лихих й за праведних людей,
За сутінки, що в човнику старому
Й за ті вірші, немовби за дітей".

То їх я, як молитви, дочитаю,
Й в рожевий вечір пущу край путті.
Дай, Господи, добра всім, кого знаю
І тим, з ким ще не стрілась у житті.